

1903 a.

Ohaka õied.

Kind 3 kop.

Augusti kuul.

- 1) Kodu, — laul — L. Didwi.
- 2) Sakste pink, — jutt — Feldmann.
- 3) Kelle süüd? — laul — J. A. Feldmann.
- 4) Noorus, — laul — Elwine Feldmann.
- 5) Tohtri kirjad, — T. M. Franzdorf.
- 6) Ohupilt, laul — Marie Saawa.
- 7) Üht ainsust pisart, laul — Marie Saawa.
- 8) Titta, — jutt — Kinetel. T. M. Franzdorf.
- 9) Muinasjutt, W. Kind.
- 10) Wahepalad ja Naljad.

Sisu.

Septembri kuul.

- 1) Sügise, laul — J. Tafane.
- 2) Mis sa veel kohad?... juhtkiri.
- 3) Tänuhikud lapsed. Naljajututene. T. M. Franzdorf.
- 4) Kolde juures laul — Elwine Feldmann.
- 5) Laene sõnum, laul — J. A. Feldmann.
- 6) Saladuslik talisman. jutt — J. Schulbach.
- 7) Tohtri kirjad, jutt. T. M. Franzdorf.
- 8) Wahepalad.
- 9) Näpunäited.
- 10) Naljad.

Septembri kuul ilmub «Porikuu pähklid», tellimine kestab edasi.

Tähtjas naesterahwastele!

Esimene ja ainsus sarnane kauplus Narwas N° 500 Riia magasin N° 500

Narwas, Suures uulitsas, Kuršina majas Peterburgi wõraste-maja wastas.

Soowitab

Naesterahwastele walmis üleriided ja teeb tellimise peale. Kõik tööd walmistatakse oma töötoas, kõige uuemate moodide järele ja tublitest asjatundjatest meistritest paraja hinnaga.

Palun waatama tulla, sest wana-sõna ütleb: „Dma film on tuningas“. Minu mitme aastase tegevuse peale Riia linnas, on mull julgust rahwale kõige maitserikkamaid ja ajalohajemaid riideid walmistada. Riided saawad tagawaral olewast heast ja passiwast riidest ehk tellija enese riidest walmistatud.

Aruupallikult A. Pessin.

E. B. Tomberg'i

juur mööblite kauplus ja töötuba

Uman sellega oma arustatud ostjatele teada, et mina oma kõiksugu pehmete mööblite, Wiini toolide, puhwetite, kappide, kummutite, laudade, peeglite, woodite, matratside, reisi-paunade, lapsedewankrite, korvide ja firmide magasini uude korterisse, Petrowski platsiäärde, kaupmeeste Tsugunowi ja Dulstewi kõrwale maja nr. 11 wiinud olen.

Wotan tellimisi uute asjade peale, ja ta wanu teen korralikult ja ruttu ümber.

Soowitan head hobuse jalwi, mis ära öerunud tohtast ütlemata wutu parandab.

Olen Tallinnas pr. **Rebenitzi** käsi- ja õmblustöökooli läbi teinud, elan nüüd Narwas, Wanas-Petrowskis, omas majas N° 43 ja wõttan õpilasi iga-juuguse näputöö, kleitide õmbluse ja lõikuse peale, igal ajal wastu.

Käsi- ja näputöö õpetajanna Julie Mudda.

Praegu ilmub minu kulul tähtsama Eestiluleetaja hra G. Gajak'a tundelaulud

„Ohked okasteel“

Hind 20 kop. Kes hinna rahas ehk postmarkides sisse saadab, sellele saadan raamatu postiga koju kätte.

Aruustusega T. M. Franzdorf.

Olen ülesti saanud: wiulid, gitarid, mandoliinid, balalaikad jne. Peale nende aga ehk **Italia wiinli keelesid a. 40 kop.** tükk. Pa-randan flawerid, orilad jne. Sa annan wälja pruukimiseks.

Palun lahkesti waatama tulla.

Aruupallikult F. A. Smirnoff.

Hind	3 kop.
Postiga	5 "
100 lehte	200 "
100 postiga	250 "

Kuulutuste hind 5 kop.
pettiit rida.

Ohaka õied.

Теллида:
Нарва, Т. М. Франц-
дорфу.

Res 4 ekj. tellib jaab 1 prii
Res 2 " " 5 ekj. 1/2 prii
Res postita 5 ekj. 1 prii

Toimetanud **C. M. Franzdorf.**

Kodu.

Wõiksin wette woodel
Laente mässul weereta —
Wõiksin tuule-tormi hoodel
Kallis kodu sind terwita?...
Wõiksin tuule-tiiwul
Koduke — sind suudelda —
Wõiksin mõtte-wiiwul
Su pinnala puhata?...

*

Kaugel kodust, tüdind ära
Kodu siit ma lendaksin —
Kuulsust, auu ja elu sära
Maha kõik ma jätaksin!
Kodu nurmed, haljad aasad
Mets ja põllud, heinamaad —
Lehkwad lilled, kenad kased
Need mu järel nutawad!...

*

Kewadel, kui päike paistab
Suland lumi wainu pealt —
Lillekene peada tõstab
Orult, mäelt, wainult sealt.
Siis kui lustiliselt tõstawad
Linnukesed oma healt.
Kariloomad karja tõtwad
Hammuwad ja teewad healt...

*

Siis!... Oh siis — ma koju tahaks,
Armsa kalli kodusse — — —
Siis!... Oh siis ma tiiwu soowiks
Kes mind kannaks kodusse!...

L. Didwi.

Safste pink.

Hilda Tihla järelle Soomekeelsest A. Feldmann.

„Mine siit ära — see on safste pink,“
ütles kirikumees weifsele talu tütarlapsel,
kes kogemata kombel liiga altari ette oli
läinud, et sealt paremine jelle ilusa mehe-
taju silmitseda, kes seal altari peal, seifis.

„Mine eemale, see on paron Witikkaloni
pink,“ ütles kirikumees teisi korra, kui tüdru-
kukene teisi pinki oli astunud.

„Kus kohal siis Priidu Lienari pink on?“
küfifis tütarlaps.

Kirikumees pööris ruttu tütarlapse poole
ja lausus:

„See pink on seal, kus teie suguste koht
on!“...

*

Lapsuke läks kirikust koju.

Seal küfifis ta oma emalt:

„Ema, misjugune on meie pink kirikus?...

„Mu kullakene, meil ei olegi kirikus oma
pink! Meie wõime igal pool istuda, kus
aga ruumi on!“...

„Ei ole mitte nii. Täna tõreles kirikumees
minuga ja ajas kahest pingist ära, wõlde-
et need safste ja paron Witikkaloni pingid
olla!“...

„Dh minu helbene aeg — wõi fina läh-
sid sinna safste poole peale?“... No on finul
aga ka aru?... Dh seda lapsemeelt!... Sina
julgesid sinna safste pinki minna?“... nuri-
fes ema.

*

Dhtul magama minnes küfifis weifene:

„Aga ema, kes siis see ilus mees seal on,
keda nii ilusas kohas hoitakse?“...

„Kus kohal?“...

„Kirikus, seal safste poole peal?“...

„See on meie Issand Jeesus sel ajal
kui ta taewasse läheb!“...

„Aga ema, kas Jeesus meid ka nii armas-
tab, kui safsu ja paron Witikkaloni?“...

„Armastab ifka armastab. Sest Jeesus on
kõikide hea sõber. Sell ajal, kui ta alles
maa peal elas, siis jeltfifis ta alati wae-
se alama rahwaga“.

„Aga miks ei saanud mina teda täna siis
ligidalt waadata?“...

„Ega see, mu laps, Jeesus ife ole, mis
seal altari feina külges ripub, see on tema
järelle tehtud pilt. Kui tema, meie armuline

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

73028

Jeesus ise kirikus oleks olnud, siis oleks ka tema tõesti find oma lähidal sallinud; find oma põlwele wõtnud — aga üksford tuleb tõesti see aeg, kus ta meid oma sülle wõtab ja oma taewa iludusesse ülesse wiib!“...

„Aga kas taewas ka fakste pinkisid olemas on?“...

„Ei, seal oleme meie kõik ühesugused.“

„Ema — on ka —?“...

„Maga, ära enam küsi!“...

„Aga ema, üksainus küsimine veel?“...

„No küsi siis veel!“...

„Kas taewas ka neid kurje kirikumehi olemas on?“...

„Ei, ära kardada neid seal küll olemas ei ole. Seal saad igasfe paika minna, kuhu aga jüda kutsub — nüüd aga maga mu lapsuke, maga!“...

See — kelle süüd?

Kõrtsi minna ma ei taha:
Raiskan muidu raha seal.
Pealegi veel mõnda paha
Tuleb kõrtsi käigust teal.

Kõrtsipapa tütar Anni,
Nõiduw ilus neiuke
Kinkis mulle ükskord kanni —
Waatis silma õrnasti.

Sellest ajast ma ei taha
Kõrtsist mööda sõita nüüd.
Sest et ma ei aima paha
Seal... See—kellel—on sest süüd?!

J. A. Feldmann.

Noorus.

Noorus kuhu lendad sa
Nõnda suure ruttuga?

Kuhu kallis põgened—
Minust eemal kaugened?...

Kortsud kulmu katawad,
Silmad tuhmid tumedad —

Juba halliks läheb pea
Ei see ole enam hea!...

Mine noorus, mine sa
Ei sust kahju tunne ma,

„Mine hoopis kaugele
Ära enam ligine!...

Mis mul sinust kasu veel
Rõõm on kadund elu teel —

Õnn ja arm mull annetud
Kurptust palju kannetud!...

Elwine Feldmann.

Õhu pilt.

Walged riided, ümber walge keha,
Kuldset juukset kaetud pärjaga —

Mis on hiilgaw-roosa nagu õhtu-eha,
Marmor walget otsaesist hiilgega

Üle walab—nii ta ilmub minu ees!
Roosiõied, punased ja walged teda

Ümbritsewad lõhna lautades —

Õöpikud ja lööd healitseda

Püüdwad paradiisi keeles —

Tema ligi — nii ta ilmub minu ees!

Aga kahju! Peagi jälle häwib tema—
Igatsus ja walu piinab mind.

Millal saab ta jälle lähenema,

Millal teda nähes hõiskab rind

Taewa rõõmul? Ah—see on wast õhu-pilt!..

Marie Haawa.

Titta.

Ninetel.

I.

See, millest ma jutustada tahan, ei ole mõni armastuse roman, ei mõni luule kirjutus — ei, tema on lugu ja nähtus, meie igapäisest elust. Ilma wärwita, ilma iluta — lugu, mille suguseid tuhandete kaupa meie oma ümbruses näha wõime, asi mis meile just ilka ja alati filma peats puutama — kui me aga näha ja tähelepanna suudaksime! Aga seep see on. —

Ruid asjale!

Asi sündis käesolewal aastal Sawais. Sealles kuulsas supelus „Nih les Bains“i kohtas.

See looduse poolst juba ime ilus koht on kunstlifel ättel veel ilusamaks, meeldiwamaks, armsamaks tehtud — nii, et naljalt halli taewa all, raske raha kirkumehi

olemas on, kes mitte sinna ime ilusasse kohta, kui kärbsed meepotti; kofku ei kogu.

...Dmasti igapäewasest karest—mürast wäsinud, sammusin ma oma wana naesterahwa saadetusel, edasi juwefalongi poole. Kodu poole minnes, astus eidekene ühte peenetraami poodi sisse, et sealt weikeste „Mursale“ suukorwi osta.

Poes ei olnud muid ostjaid kui üksainus 6 ehk 8 aastane, paljajalgne, waeses riides, kahwatanud ja koltunud näuga poisikene. Oma mustas, krampelikult kofku litsutud pihus, pidas tema üht kõige weiksema hinnalist raha. Tema ees laua peal seisiwad nii mitmesugused mänguasjad: soldatid, hobused, eeslid ja titted. Tema terased filmad lendasiwad ühe asja pealt teise peale. Siis aga jäiwad nad küsiwalt kaupmehe otja peatama. See kelm aga naeratas hea südameliselt.

Mõni minut läts waitides mööda. Wiimaks näitas poisikene ühe weikese püstoli peale. See asi ei wõinud küll mitte rohkem maksta, kui üksainus sou. (Kõige weiksem raha Prantsufemaal). Aga temale oli ka pistongi waja ja need maksiwad niisama üks sou! —

Mis nüüd?...

Täis kahluist seisis waene poisikene kaupmehe ees ja ei teadnud, mis nüüd teha?...

Raskestes ohates saatis ta paluwa pilgu kaupmehe poole, selle lahkel nõul oli ikka oma lustiline naeratus näha, — siis palus ta teda, mõni filmapilk oodata ja astus poest wälja....

...Uudishimu ühelt ja kahjatus teisel poolt, sundisiwad mind poest wälja astuma ja tema järele waatlema.

Poest wälja astuw poisikene seisis kümne sammu kaugusel ja näis ühe teise, temast aastat kaks wanemaga, kõwaste waidlewat. Arwatawasti oli seal nüüd püstol otsustamisel....

Kas aga ka sellel teisel poisikesel raha olemas oli?...

II.

Ma astusin poisikeste juurde, wõtsin selle käest kinni ja palusin teda poodi tagasi tulla ja sealt enesele ükskõik misjuguheid mänguasja osta, — waatamata, mis nemad maksawad. Imestades jäi ta oma suurte, ime

teraste filmadega, minu otja wahtima. Siis astus ta aga waitides minu järele.

Poodis wiisin ma tema enam wäärt olemate asjade juurde ja palusin sealt omale wälja walida, ilma et hinna peale waadata pruugiks. Kuid tema hakkas weel suuremal kartusel, minu otja wahtima ja minu eest eemale pagema!...

Aga siis jäi ta waesekese waade ajuti ka ime ilusate mänguasjakeste peale peatama. Siis aga pööris nad jälle, kui küsides, kui paludes — uuesti minu peale ja waitis!...

Kui ma piaga märku andsin, et tema ükskõik misjuguist asjakest omale ikka ära waliks — rääkida ma ei suutnud, sest et pisarad mu keele ja heale kamitsasse oliwad pannud, seda waest, aga nii alandlikku ja auusat poisikest nähes—haaras ta ühe kaunis suure ja punasepõske tittakese sülle ja jäi hirmu ning kartuse tõttu minu otja wahtima. Näis kui arwaks tema, et ma nalja teen. See waade piigistas tahtmata pisarad mu filmist!...

Ma kummardasin poisikese poole, andsin suud ta linawalge juustele ja sõnelesin:

„Ära karda mu wäike — see mängukann peab sinu omaks saama! Pane aga oma raha taskusse ja wõtta siin see püstol ja pistongid ka — ning mine rahuga oma koju; — kuid ütle mulle; kas ja ise selle tittaga weel mängima hakkad, wõi wiid oma õele, kui full neid on?!...“

Kuid weelgi waatles ta usmatast minu näkku ega lausunud sõnagi.

„Kuule, on sull ka õdegi?“ küsisin ma uuesti.

„Nada — wäikene Nada!...“ kogeldas poisikene.

Siin segas poemes ja seletas et tall kaks kolm õde olla, aga Nada olla küll see kõige wäikesem. Ka andis ta temale püstoli ja pistongid kätte. Ja waene poisikene tõstis omad hiilgawad, tänust nõrretawad filmakesed minu poole üles, tõmmas mu kae ja suutles seda, kuhu peale tulifed pisarad, tänu ja rõõmupisarad, maha nõrgusiwad ja astus kiirel sammul uksest wälja!...

Poemes ja minu kaaslane naeriswad.

III.

Boest wälja astudes lausus minu saatjanna:

„Rahju, et mina selle poisikeelsele ei wõinud, öölda, et teie tema heategijanna ehk „õnne Jumal“ olete!“ Tänane päew saab küll tal elu aega meeles seisma!..“

„Mikspärast?!... Kas peame meie ifka tõsist elu saladuslike ilma linnifuga finni katma?... Ei mitte!... Minu eesmärk on käes: ma püüdsin sellele waejese poisikeelsele pisukest rõõmu teha ja tegin; kas saab ta seda ka kaemine mälestada juutma, jaab selle peale ka mõtlema — kes tale selle titta on kinkinud — see olgu tema enese aji — minu nõu on aga täide läinud — temake on seda jaanud mis ta ihust — hingest kõige enam ihaldas — ja ma olen rahul, olen õnnelik, et olen juutnud ühte neist wähemast, ehk küll ainult mõneks filmapilguks — õnnelikuks teha!..“

Wanaeidefe waitis.

Sedasama tegin ka mina.

Siis aga hakasime ühest uuest asjast jälle jutustama. Ja kui me oma korterisse jõudsime, kui ma oma ümber keerlewat inimeste hulka terasemalt hakasin järele waatama, siis tõusis mulle tahtmata küsimus keele peale: „Mikspärast rikkuvad rikkad inimesed ise omi kõige paremaid, kõige peenemad tundmuksi waljuse ja külmuse läbi ära?!... Miks ei tee nad oma ümber olewaid, elawaid ja alati filmapuutuwaid — wäikeid inimesi — ka õnnelikudeks; olgu ehk üheks ainjaks filmapilgukski?!...“ Ja seesmine heal wastas mulle: „Neil ei ole aega selle peale mõeldagi!..“

Üht ainust pisarat!

1.
Ilm mässul — öö on pime
Lund tuiskab hirmsasti —
Ka siis, kui lahkusime
Kõik oli nii — just nii!..

2.
Nüüd jälle kätt sull annan
Ja teda wõtad sa —
Kuid, mis nüüd püues kannan
Kas aimad seda ka?!..

3.
Ehk lahkumisel oli
Küll tormaw, tuiskaw ilm, —
Su kõnest leekis tuli,
Et sättendas mu silm!

4.
Nüüd aga otsid sõnu
End sunnid rääkima,
Ja sellel pole mõnu
Mis tummalt lausud saa.

5.
Oh söber, miks nii külmalt
Mind wõtad wastu sa,
Ma tõtanud ju eemalt
Et trööstitud saaks ka!..

6.
Üht ainust pisart anda
Mull wõiksid ommeti —
See eest sind hinges kanda
Ma tahaks hauani!..

Marie Haawa.

Miks?..

Ei tulnud ükski wastu mul
Kui olin kodu tulekul —
Ei keegi piigistand mu kätt
Ei pühkind silmast pisarat.
Wend waatis wiltu wihaga
Kui kodu õue astsin ma —
Ja sõbrad selga pöörates
Mind sajatasi südames!..
Mu mõrsjat oli wõitnud kuld
Ja öde matnud muru muld —
Siin häda wiltsusega
Nüüd hütisid „miks weel elad sa?!..“

Marie Haawa.

Tohtri-firjad.

J. Lanski jutustus.

Cestistanud C. M. Franzdorf.

III.

Ma katjun suure hoolega tubli ja terve hamba läbi ja annan ametlikel, tõsisel toonil ja näul, kindla käsu: katkorda nädalas jõudawega tubliste pesta!

Nüüd tasjib koolipreili ühe teise, ülesse turtsunud olefuga, patju 10 a. poisijõmsita mulle ette.

— Blabimir Alekxandrowitsch — algab arstiteadlane ahastawal healel — olge nii

head waadate — katjuge läbi — mis punane plekifene sellel waesel poisikesel seal öla peal on?!... Ma kardan, kui see mitte Siberikat ei ole?!... Mälestate seda kaupmeest, kes nahkade jissemeu töttu sellesse katkusse haigeks jäi?... Koljal on ka uus kasukas!...

— Watt julle kooki!... mötlen iseenees. Ju Siberikat lahti!... — Aga olgu, näita mis seal siis on?... (Näi pole muud ühti, kui et kery, ehk lutikas poisi öla peal nuumal on käinud). Aha—see on weike wigal!... lausun waljuste ja käsin külma wee lapi peale panna.

Nüüd tiritakse üks kirjapil tagast tuast wälja. See on üks tütarlaps. Tema olla kafelekorrale söögilaua juures läkastanud ja kõhinud ja nüüd surub „manna“ weikefese alumise teha jäu oma põlwele wahela, koolipreili hoiab käsi, lastetüdruk näitab tuld ja me ohtime lapsukest tuli terwest kurgust — haigust!... Muidugit seda seal ei ole ja — tarwis anda kurgu loputamise pulbrisi!...

So olen selle majaga walmis!

Käsin haigele tuliseid lihakooki teha ja astun uulitsale. Mull on weel üks haige, see on üks noor neiu, keda tema sõbranna pöetab. Ta pöeb külge hakkawat kurgutöbe. Kuda ma küll noorneiu hoiatanud ei ole, et ta mitte nii julge ei oleks ja selle haige lähidal ei elaks — kõik asjata! Ta naerab mulle näkku ja kutsub mind argpüksiks!... Kas on see julgus wõi kangekaelus? Seda ma isegi ei tea. Ka ei saa ma aru — kas ma ise liig julge wõi kangekaelne olen?!... Kord arwan ma maailm piisielufaid tuas nägewat, ma kardan neid, pritsin enesele karboliwett riiete peale, hojan igast puudutusest haigega eemal — siis aga unustan ma kõik, istun haigewoodi äärele, hojan tema käekest omas käes, naeran ja naljatan temaga, kui piisufese lapsuga hulga aega, kus juures temake waheti mulle hojatawaid märkusi teeb ja ütleb: „aga karboli wesi?...“ Ma ei pane seda tähelegi wait wästan: „see on rumalus!...“

Selle haige juures tunnen ma end kui kodus olewad. Kui temake wend kodu on, siis pean ma muidugit ettewaatlikum olema.

Juba oma teisel käigukorral, kui ma pidin haigele rohtu kirjutama, astus ta minu juurde ja sõnas:

— Aga lubage, armas tohtri härra, see rohi on temale koguni ilmaasjata?!...

Ma püüdsin wastu waielda, nägin aga isegi et tema pool wõit — jätfin järele ja tõmbasin rohufädeli lõhki. Ja sellest päewast jäime meie teine teise wastu „külmadeks sõpradeks“. Ma tunnistan, et tohtri asi niisuguse haiguse juures ainult selles seisab — haiguse korda ja jooksu filmaspidada. Tema oli pooldi selles nõus — aga jäi siiski oma kindla arwamise juurde, et üleüldse tohtri-tegewus ühe peenekerjamise kombe peale põhjened... Mull läks ilmaefine mustaks!... Ma tegin selgeks, et rahwas ju arsti — mitte arst rahwast, taga ajab ja ülesse otjib — aga mine ja inimest omast juurdunud jonnist eemale wea! — Ei, mu kallis, — sõnab tema — teie näitate küll, kui teaks ja mõistaks te maailm — aga siiski on teie teadused hoopis kitsadesse raamidesse mahutatud! Teie tõstate oma teaduslist nina wäga kõrgele ja mida nõrgem haige, mida riklam tema ise ehk ta omaksed — seda suurem, rohkem awaram ka teie teadus!... See on sõna õiges mõttes — pettus, kelmus ja kawalus!... Teie olete samasugused isikud, kui wanal hallil ajal kuulsad Roomlaste sõjawäepääliskud — ka nemad paniwad rahwast uskuma, et Jumalad neile seda ja teist on ilmutanud, et nad wõitu selle ehk teise rahwa soo peale, neile ette on kuulutanud, — neil oliwad omad eesmärgid — teil omad, neil awalik wõit ühe teise rahwa üle — teil oma task!...

Niisama jooksis ta tormi meie tohtrilise tegewuse ja töö peale, ka seal ei leidnud ta midagit kiitwat — kuid ainult aga raha wastu enese piinamise — kõige rohtude ja ohtude laitu... (Järg järgmises numbris).

Muinasjutt.

G. P. Danilewski järele W. Bink.

III.

Peetrus hoigas ja aietas waitfeste ja palus, et üksford onneti walge tuleks. Ja kui waewalt walget tunda, asusiwad nad

teele. Seal tulivad neile kirikvand ja talupoeg vastu. Kirikvand oli hoopis pahane ja ütles rumalaid sõnu juust, miks teda ta teenistus nii kaua finni oli pidanud, kuna kõrtsijõber Jumalat appi kutjus, et ta oma korteri ja koju jõuaks kõndida.

„Vaata misjüguised inimesed ei ela maailmas, pühamees tuleb pühast kojast ja wannub — kuna kõrtsikonutaja topšipoodist tuleb ja — Jumalat omale appi kutsub, et koju saada?...“

„Ole rahul kalju — ja pead veel juuremaid asju näha jaama!“ vastas Jssand.

Kui nad terve päeva olivad ühest kohast teise hulkunud, siis jõudsid nad viimaks ühe waelesele urtsiku juurde.

Leht naesterahwas oli ije haige ja lapsed roomasidwad ning nutsidwad ta ümber. Ta oli mõeraste tuleku üle rõemus. Tõujs suure waewaga woodist üles, pani ahju kiidema, küpsetas oma wiimast jahust kooksi, andis neile sülla ja seadis õõsete pinzide peale magama.

Rändajad puhkasiwad rahuliste. Hommilul tõusidwad ülesse, tänasidwad lahtet perenaist õomaja eest ja läksidwad minema.

Teel pani Peetrus tähele, et Jumala kohtas üks walge pilw edasi owab. See oli ingel. Ja selle ingli wastu ütles Jumal: „Mine sinna urtsikusse kus meie õõd olime ja peasta selle põdeja naesterahwa hing ta waewast ning wii üles taewasse!...“

Mõne minuti järele tuli ingel tagasi ja teatas: „Küll on hale näha, kuidas need wäetikesed selle haige ümber sumisewad ja juruwad, kui linnukesed mesipuu ümber — ma ei pease ligigi!... Jätame, oh auu Jssand, neile weikestele nende — ema?!...“

„Ingil on õigus!“ kinnitas Peetrus: „Halasta nende wäetikeste peale, wõttis ju nende ema meid lahkeste wastu?!...“

„Kuule Peetrikene, — jina ei näe, ei kuule weel mitte kõiki! Aga küll sa pärast näha — kuulda jaad!...“

Ja nad sammusidwad edasi.

„Nüüd aga mine jina Peeter sinna metsa serwale, sealt leiad sa ühe wana ütikesse, sellest ütikesest weel wanema naesterahwa. Küsi tema läest, kas ta walmis oleks ka kord ära surema. Kui ta walmis on, siis tule

ja ütle mulle seda ja ma pittedan sellele lesele ta eluiga!...“

Peetrus läks.

Ta leidis kõik nii olewat, kui Jssand oli rääkinud.

„Tere emakene!“ ütles ta urtsiku läwale istudes.

„Ole terwitatud!“ wastas wanakene.

„Kas sull ka raske siin üfiklusjes elada on?...“

„Di, küll on raske!...“

„Sina oleksid emakene ju jurma peale mõtlema pidanud hakama?...“

„Ehee!...“ ütles wanait. — „Wõid ije parem ära furra; waewalt on suwi alganud päike paistab nii soojuste, lillekesed õitsewad nii armsaste, linnukesed laulawad nii rõemaste ja — jina räägid siin surmast?!...“

Peetrus läks Jumala juurde tagasi ja rääkis mis kuulnud — näinud.

„Kas näed nüüd isegi?“ ütles Jumal.

„Mine siis ja täida oma kohut!“ ütles ta ingli wastu. — Wii selle lese hingete paradisi, ta on sinna parema paiga asendanud. Ja hingel tegi mis kästi.

Peetrus imestas ja lausus:

„Sa ei teinud selle lesele mitte õigust?...“

„Ei teinud?!...“ küsis Jssand. „No lähme siis selle juurde kohtusse, kes ilmaski walskust ei tunne! Selle õige ja püha Siimoni juurde.“

...See Siimon oli kaua kohtunik olnud.

Ja kui ta ju wanaks ja halliks läinud, ütles ta inimestele: „Ma ei ole rikkale ega waelele undrehti kohut mõistnud — teie arwaste et ma aga rikaste poole hoian — aga kui te tahate, et ma weel teile pean kohut mõistma, siis torgate mu silmad piast wälja!...“

Inimesed tegiwadki nii.

Peetrus wõttis hõbekarika, Jumal aga leiwa ja nii läksidwad nad pimedada Siimoni juurde.

Pime istus laua taga ja küsis:

„Mis teil waja, head inimesed?...“

„Meie tulime sinu juurde oma asja harutamise pärast!“ ütles Peetrus ja pistis pimedale raha pihusse.

Siimon katjus raha ja lüts tagasi.

Siis pani Jumal leiwa laua peale.

Siimon katsus ka seda ja lükas enesest eemale; kuna ta leiwale suud andis.

Selle peale kummardas Peetrus ja hakkas rääkima, kuidas Jumal waese lese hingekehe ära lastnud wiia ja lapsed, hoopis hädasse jätanud.

Siimon kuulask seda lugu. Jäi sügawasse mõttesse ja lausus lõpeks:

„Teie tulite siis minu juurde kohtusse?...“

„Kõnda neh, auus isa!“ wastasiwad tulejad.

„Teie waidlesite selle üle ennemine?...“

„Waidlesime jah!...“

„Kuulake siis head inimesed minu otstust; mul ei ole teie kulda ega hõbedat mitte waja, ei ka Jumala andi — leiba; mina ütlen teile oma puhtast südamest ainult tõtt!... Jõukatel inimestel on jagedaste hoopis üleannetumad lapsed. Kui lapsed aga juba maast madalast jaawad ise oma kaelakandjateks, ise omale leiwa murika muretsejateks — siis ei lähe nad mitte hukka!... Ei teinud siis Jumal mitte undrehti, kui waese lese ära koristas — see oli kõik tarwis ja hea!...“

Sa oled dieti mõistnud!“ ütles Jumal „ja sa pead ka oma nägemise jälle tagasi saama!“...“

Ja jellest tunnust saadik nägi Siimon jälle.

Kui nüüd Jumal ja Peetrus nii mitme kümne aasta taffa jälle maad mööda ümber käiswad ja ühte suurde külasse juhtusiwad, kus parajaste laata peeti.

Seal tuliwad neile kolm inimest wastu: kohtumees, wäeülem ja kaupmees. Kiriku ees wõtsiwad nad mütsid piast ära ja andsivad waestele armu andi.

„Arwa, mis inimesed need on?“ ütles Jumal Peetrusele.

„Pealt nähes, kaunis tähtsad isandad“, wastas Peetrus.

„Jah, näed küll aga kas neid ka ära tunned?... Ei wiist!... Need ongi selle lese naise pojad, kes siis ja siis suri!... Sa arwastid küll, et ma neid ilmaasjata nuhtlesin, — aga ei — kas näed nüüd, misjuguusteks inimesteks nad ülesse ei ole kaswanud... Sest hoole ja kindla püüdmise läbi saab ilmaas eadast — mitte rikkuse ja laiskuse läbi!...“

...Lootsmann waitis.

Tükk aega ei lausunud ka teine rääkija sõnagi.

„See on üks imelik lugu — ilus lugu“ — sõnas wiimaks teine rääkija.

Lootsmann ei wastanud sõnagi.

Jõe poolt oli imeliku healt kuulda. Dleks nagu appi hüütud. Kalda lähedal lastatas laine. Dleks nagu keegi lootfikuga sõitnud.

„Kajakad on üleweel!“ sõnas Lootsmann.

„Homme saab ilus ilm olema!... Aga kuule

jealt tuleb post?!...“

Ja tõeste oli jõe poolt mõlade ühetuulisi löökisi kuulda. Lootsmann läks kalda äärde. Gemalt lähines pitkamisi kroonu üle wiimise part. Kaldal hakati pakisid wälja laduma.

„Kes üle soowib minna, see astugu peale!“ kostis hüüd jõe poolt.

Ma haarasin pakid kätte ja astusin onnist wälja, tänahtn lootsmanni lahke böwaja eest ja läksin kroonu parka peale — kes mind üle, waitseks jäenud jõe wiis.

Lõpp.

Wahepalad.

„Bõerad juled.“ Mitte wäga ammu hulkus tuntud Prantslane, Dsteni suwitus mererannas. Seal juhtus ta kuningas Leopoldiga kokku, kes teda, kui rikkast kohwimaja pidajat miljonäri ära tundis. Et rahamehele meelehead teha, palus ta teda oma juurde lõunalauale. Nüüd sattus Prantslane tulisesse kitsikusesse, sest temal ei olnud mitte wormilisi riideid kaafas. Ruttu telegrahweeris ta koju, et talle sabakuub saats järele saadetud. See tuli. Whtu sai tema aga kuningas käskjala läbi teadust, et lõunasööki ei saa olema, selle asemel aga hommikune pruukof. Jällegi uus õnnetus: fraki ei ole kaafas ja sabakuuega ei wõi ju hommikuse kohwi lauale ilmuda!... Mees oli tulises hädas. Rutt tarwilisi riidet wõtta?

Seal tuli talle uulitsja peal üks kuningas-koja ülem kellner vastu. Sellel oli ilus passiw frak seljas. Ka kaswu poolest armas Prantslane end temaga ühte minewat... Ta astus ruttu kellneri järele ja sõnas:

„Kui sugune tore pidu kuub teil selgas ei ole?...“

„Mind rõõmustab väga, selle üle teie kiitust kuulda, — vastas ülemkellner — aga see on minu teise numbri kuub!...“

„Mis?... Kuidas?!... Kas teil weel parem kuub olemas on?... Kus ta on?...“

„Digust velda, ei piaks ma sellest küll mitte kõnelema, aga siiski teile, kui ühe auumehele, annan ma teada, et ma oma esimese numbrikuue isand G. laenasin, keda kuningas juurde, kohwile paluti!...“

Gärra G. oli tuntud Elfasji pankir.

Rikkas miljonär palus weikeste waewaga selle teise numbri pidu kuue ja läks rahulisel meel mere äärele jalutama. Korraga puudub ta siin oma wana sõbraga kokku.

„Tere, teie ka Ostenis; no mis kuulub?...“

„See kõik! Minus uudis, et kuningas mind oma juurde hommikuise kohwile kutsus!...“

„Kuidas, — teid kah?...“

„Jah!...“

„Siis puudume seal kokku!...“

„Muidugit mõista. Kuid ma olin sellega tulises hädas: mull ei olnud mitte ühtainustki seadusliku kuube kaajas. Ja ma ei oleks teadnud, kuidas sellest kitsikusest peaseada, kui mitte siine pürgermeister mind sellest poleks peastnud! Tema mees andis mulle kohalise kuue?...“

„Küll on imelik“, mõtles Prantslane iseenehes, kuninglise kohwi laua ääres saawad kolm isikut olema, kellel mitte omad kuued seljas pole!...“

...Kutjutud ajaks ilmusiwad kõik külalised kohwilauda. Kuningas oli igalhe wastu sõbralik ja tegi nalja. Aga siiski walitses külaliste keskel piinlik olek, sest kes enne wõeras kuues istudes, end rahulise on tunnud olema?... Teiste kutjutute hulgas oli lord B., kes kui nõelte peal istus. Igakord kui ta kahwelt suu äärde tõstis, tegi ta imelisi wigurisi, kui mõni tširkuse tola. Prantslane pani teda juure meeleheaga tähele, talle meeldiswad lordi kentsakad

käeliigutused nii väga. Korraga pööris J. proua tema poole, — nad istusiwad kõrwuti, — ja sõjistas talle kõrwa:

„Ah, kui te teaks?!... Minu mees ei toonud mitte kuube kaasa ja ta waeneke pidi hottelli peremehe kuue selga panema, mis aga temale väga kitsas on!... Ta kardab et kuub igal liigutusel lõhki rebeneb!...“

„See on siis „neljas number“ — neljas külaline, kellel palgatud wammukas seljas on!“ mõtles Parislane ja hakas waljuste naerma.

Kõik laudas istujad jäiwad tema otja wahtima. Ja nendega ühes ka kuningas Leopold.

Kui esimene naeruhoo waikis, siis soowis kuningas selle põhjust teada saada. Ei aidanud wabandus, Parislane pidi tema ära jutustama. Ja nüüd oli naeruhoo kuningas ja tema lähiduses istujate käes. Kõik naerisiwad, et kõhud wabisesiwad, kus juures aga lordi J. kitsas wammus enam wastu ei suutnud pidada, wait kahelt poolt kõrwast lõhki kärises, mis weel suuremat nalja ja naeru sünnitas.

Naljad.

Proua oma kõõgitüdrukult: „Ütle Manni, oled ja ka millalgi armastanud?...“

Tüdruk: „Kuidas nuidu, mu armuline proua!“

Proua: „Ruda moodi — oli teil ka roman?...“

Tüdruk: „Ei, — mull oli Feodor!...“

Дозв. цензурою — Юрьевъ, 24 марта 1903 г.

Trükitud R. Pöder'i trükikojas, Narwas.

S. Nikolai
masinate magasin,

Narwas, turu platsil, Nõmtaki rauakaupl. wastas.

soowitab
juures wälja
walitus:
kudumise
masinaid
kõik pruugita-
wad klaasid—
fetsid—alati
saada.

õmbluse masinaid;

„Triumpf“, Saksamaa Singerid ja kõige uuema süstemiga

Centrallaewukese masinad ilutööde tarwis. Kunstiikimine saab hinnata õpetatud.

Dalgrattad suurel wälja walikul ainult kuulsamateist Wene ja wäljamaa wabrikuteist.

Masina eli, nõelu kõigi süstemide tarwis ja ükstitud jaud on alati saada.

Dalgratta gummid, sadulad, latornid, kettid, müürid jne., ja kõitsfugu ratta ehitus materjali on alati saada.

Suur ladu põllutöö riistu, masinaid ja nende ükstitud jaud. **Hoorelahutajad:** Alfa, Wiktoria ja ABC, 40 rublasti peale.

Sinnakirjad saawad tellimise peale postiga kodu saadetud.

Peale selle müretsen wabriku hindadega tulepriksid, schlaubid ja kõik tarwilikud nõud tulekaltse fetsidele.

Adress: Нарва, Ф. Николай.

Igasuguste riiete ja majatar-
wituste kauplus, ehitusmaterjali,
puude ja palkide ladu

ühes Petrowskis, omas majas.

Auupakkikult

G. K. Abramow.

Wurmaker

Bober'i

uuesti awatud uuri kauplus ja pa-
randamise töötuba.

Narwa linnas, Germani uulitsas Weijeneni majas, Dultsewi kõrwal, müüb ja parandab kõikesugusid uurisi ja kellasid tuld ja hõbe asju — paraja hindadega. Et ma kõik tööd ise teen, siis wõin nende headuse eest wastutada. Walmis teenima Bober.

Annan Narwa linna ja ümberkaudsele rahwale teada, et mina omas

saapa magasinis

mis Narwa linnas, Wiru uulitsas, Milleri maias № 18. Põdra raam. kaup. ligi on, ka igal ajal

tellimiste peale jalawarjusi, omas töötoas walmistan.

Auustusega P. Johanson.

Maja müüa

Narwas, Süda lin-
nas, puumaja lahe
krundiga nr. 230 ja 231 Wester-
walli uulitsas. Lähimat teadust
saab P. J. Iljanow'i kaup-
lusest Subtentalist.

Annan auupakkikult oma kaubatarwitaja-
tele teada, et olen uuesti, juures wäljawa-
likus saanud: Peterburi mehaniklikest
jalandude wabrikust, igasugusid meeste-
ja naesterahwa, kui ka laste

jalandusid.

Kalun lahkeste waatama tulla.

Auupakkikult **F. A. Scharonow.**

Narwas, Suures uulitsas, nurga peal, wastu
Peterburi wõderastemaja.

Mina juurest on alati saada: theed koh-
wi, jukrut, püülijahu, manna ja
tatra-tangud, riiete ja maaldri
wärwijid; kattusepappi ja igaseltki
rauda, takku, maja ehituse jäuks. Kes
1/3 hinnast sisse saabab sellele saadan kraami
koju järelmakfuga kätte.

Narwas, Tallinna uul. omas majas, nr. 19.

Auupakkikult

J. Shugnow.

Narwas. S. Baap. Narwas.

Juhkentalis, Suures liinis omas majas.

Kõige suurem õmbluse ja kudumise masinate kauplus ja ladu

soovitab kõige suuremas väljavalitus üleilma kõige kuulsamate wabrikute õmblus masinaid, nagu: „Phönix“, „Teutonia“, „Dürkopp“, „Original-Victoria“, „Kaiser“, „Hanmann“ ja „Singer“ masinaid ja kudumise masinaid „Cloriosa“, kes oma headuse ja uuema aja ehituse poolest ilma wõistlemata kõige paremad on. Et minu kauplus masinaid otseteel wabrikuteist ja juurel hulgal ostab ja et mull peale masinate kaupluste weel mitu teist kasutoojat äri on, siis teeb see mulle wõimalikuks masinad 10—15% odavamalt müüa, kui keegi teine, kes omad masinad paari kaupa Poolamaa juutide käest ostab. Kõige nende ülem. nimetatud masinate peal wõib peale harilise õmbluse ka kõige ilusamat kunstikkimise tööd teha.

Kirjalik wastutus 5 aastat — hinnakirjad — hinnata.

Soovitan omast suurest walmis riiete ladust meeste- ja naesterahwa suwerjideid, palituid, ülifondasid, westijä, püksa j. n. e. Palun adressi meeles pidada sest, et minu kaupad otseteel Peterburiist saamad tellitud, fiinsetest igatepidi paremad ja odavamad on. Ostan linnu ja metslooma nahkasi ja matšan head hindu.

Kõige juurema auupakumistega

Salilulla Getkulin.

Juhkentalis, ragatka ligidal, Rosenbergi majas nr. 151.

Mittu maja on kobe müüa. Tingimised on head. Teadused T. M. Franzdorsfi raamatukauplusest.

Prillid ja näpits-prillid

kõik №№, 90 kop. tiik paremate Prantsuse optik-klaašidega, peentes nifeleeritud raamid. Mitmeaastases tegevuses niisuguse kaupaga, olen niikaugele jõudnud, et ise prilliklaašijä №№ järele väljavalitsjeda mõistan, mis igapähele nende filmade mõdda on. Sellepärast igati, kes minu juures prillid ostnud on, wõib neid mittu aastat järgimööda ilma ümberwahetamata kanda.

Amerika kauplus

Suures uul., Linna majas.

seal kus iga asi 40 ja 90 kop. maksab.

Uus walmis riiete ja peene-kraami kauplus.

Narwa, Soaorus, Noosenbergi m. nr. 151.

Minu kauplusest on saadawal kõikselti meeste- ja naesterahwaste walmis riided. Kõik riided on hästi pashwalt walmistatud. Moodid on kõige uuemad; iseäranis nudiseid on naesterahwastele. Mull on suur väljavalit maniskaid ja shlipfasi; maniska nõõpa, niiti, nõelu, sidiliinta, kindaid, korsetti jne.

Kes minu kauplusesse aga sisse astub — see leiab tõesti meeldiwat kaupa — mis osta sünnib.

Tellimised riiete peale saawad igal ajal vastu wõetud, ka naesterahwaste, riiete peale.

Kõige auustusega

M. Schiffer.

Jo hann Ellenberg'i walmis-riiete kauplus

Narwa linnas, Suures uul pagar Jungi m. nr. 4.

Soowitab omast juurest walmis riiete ladust wäga kohaste hindadega palitud ja ülifondasid. Tellimised saawad meeste kui ka naesterahwa riiete peale alati vastu wõetud ja töö puhtasti ning maitserikkalt odawa hindadega walmis tehtud.

Soowi peale saab ka järelemaafjuga müüdüd ja uued riided õmeldud.